

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาที่เรียนในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

INFLUENCING FACTORS OF STUDENTS' LEARNING ACHIEVEMENT
IN BUSINESS ENGLISH COURSES AT VALAYA ALONGKORN
RAJABHAT UNIVERSITY UNDER THE ROYAL PATRONAGE

กุสุมา เลาะเด^{1*}

Kusuma Lohday^{1*}

Received : 27 December 2021

Revised : 9 May 2022

Accepted : 18 May 2022

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านนักศึกษา ด้านครอบครัว ด้านอาจารย์ผู้สอน และด้านรูปแบบการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ และ 3) ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาเพื่อพัฒนาแนวทางการจัดการเรียนการสอนวิชาในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่เรียน วิชา VLE 106 ภาษาอังกฤษในการสื่อสารทางธุรกิจเบื้องต้น และ VLE 206 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสำนักงาน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 87 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามซึ่งมีค่า IOC เท่ากับ 0.86 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาร์ยยะ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัจจัยด้านผู้สอนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจมากที่สุด ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.50) รองลงมา คือ ปัจจัยด้านผู้เรียน ($\bar{X} = 4.25$, S.D. = 0.49) ถัดมาเป็นปัจจัยด้านครอบครัว ($\bar{X} = 4.22$, S.D. = 0.85) และปัจจัยสุดท้าย คือ ปัจจัยด้านรูปแบบการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.05$, S.D. = 0.67)

2. ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรด้านนักศึกษา ด้านครอบครัว ด้านอาจารย์ผู้สอน และด้านรูปแบบการเรียนการสอน พบว่า ตัวแปรทุกตัวแปรมีความสัมพันธ์เชิงบวก

¹ศูนย์ภาษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

¹Language Center Valaya Alongkorn Rajabhat University under the Royal Patronage

*ผู้นิพนธ์ประสานงาน E-mail: kusuma@vru.ac.th

กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังพบว่า ตัวแปรด้านครอบครัว มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับตัวแปร ด้านผู้สอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนตัวแปรด้านอื่น ๆ ไม่มีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักศึกษามีความเห็นต่อการพัฒนารูปแบบการเรียนสอนว่า มหาวิทยาลัยควรผลิตบัณฑิตที่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงานและควรมีการฝึกทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นและสามารถนำไปใช้งานได้ในชีวิตจริง ส่วนการเรียนออนไลน์ นักศึกษามีความเห็นว่าการมอบหมายงานให้ทำมากเกินไป และนักศึกษายังมีความเห็นว่า มีความลำบากในการเรียนกับอาจารย์ที่มีอาวุโสมากซึ่งไม่ค่อยถนัดการใช้เทคโนโลยีในการสอนออนไลน์

คำสำคัญ: ปัจจัยที่มีอิทธิพล ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษธุรกิจ

ABSTRACT

The objectives of this research were 1) to study the influencing factors of students' learning achievement in Business English courses, 2) to determine the relationships between variables: Students Families Teachers Teaching styles, and Students' learning achievement, and 3) to survey students' opinions about teaching styles to develop an effective teaching approach. The participants were selected by simple random sampling. They were 87 students who were studying in the VLE106 course (Introduction to English in Business Communication) and the VLE 206 course (English for Inter-Office Communication) during the first semester of the academic year 2021. The research instrument was a questionnaire (IOC = 0.86). Statistics used in this study were percentages, mean, standard deviation, and Pearson's product-moment correlation coefficient.

The research results were as follows:

1. The teachers factor (X_3) affected students' learning achievement at the highest level ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.50), and the Students factor (X_1) was the second factor ($\bar{X} = 4.25$, S.D. = 0.49), while Families ($\bar{X} = 4.22$, S.D. = 0.85), and Teaching styles ($\bar{X} = 4.05$, S.D. = 0.67) affected their learning achievement, respectively.

2. Based on the results of Pearson's product-moment correlation coefficient analysis, it was found that all four variables including Students, Families, Teachers, and Teaching styles were significantly and positively correlated with Students' learning achievement at .05. Moreover, it was found that the Families variable and Teachers variable were positively significant at .05, while other variables were not significantly correlated at .05.

3. According to students' opinions toward the teaching approach development, the program administration should provide graduates with the ability to meet the labor market needs by allowing them to practice all necessary skills and apply them to real-life scenarios. Moreover, students' opinions about online learning included the fact that there were too many assignments and that it was more difficult studying with senior teachers who were not skillful in modern technology.

Keywords: Influencing Factors, Learning Achievement, Business English

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลซึ่งถูกใช้เป็นภาษากลางเพื่อการสื่อสารของผู้คนทั่วโลก หลายประเทศจึงใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ และบางประเทศยังใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของประชากร ผู้ที่มีทักษะความรู้ภาษาอังกฤษดีสามารถเข้าถึงข้อมูลและรับรู้ข่าวสารได้อย่างสะดวกและรวดเร็วในโลกแห่งเทคโนโลยีล้ำสมัย ยิ่งไปกว่านั้น ภาษาอังกฤษยังเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อชาวไทยมากยิ่งขึ้น เมื่อมีการเปิดเสรีประชาคมอาเซียน ภาษาอังกฤษถูกบัญญัติให้เป็นภาษาที่ใช้ในการทำงานของประชาคมอาเซียน ตามกฎบัตรอาเซียนที่ระบุว่า “The Working Language of ASEAN shall be English” (Association of Southeast Asian Nations, 2008) ดังนั้น ประเทศไทยในฐานะหนึ่งในสมาชิกอาเซียนจำเป็นต้องเร่งพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของประชากรไทยให้อยู่ในระดับที่มีคุณภาพเพียงพอต่อการทำงานในฐานะประชากรอาเซียน

หากพิจารณาการจัดอันดับทักษะความสามารถด้านภาษาอังกฤษของสถาบันสอนภาษาอังกฤษ Education First หรือ EF ในปี 2020 (Education First, 2020) จะเห็นว่า เฉพาะในกลุ่มประเทศอาเซียน ประเทศสิงคโปร์มีประชากรที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงที่สุดเป็นอันดับ 1 ส่วนประเทศไทยถูกจัดอยู่ในลำดับที่ 7 จากทั้งหมด 8 ประเทศที่เข้าร่วมการจัดลำดับ แสดงให้เห็นว่า ทักษะความสามารถด้านภาษาอังกฤษของคนไทยอยู่ในระดับต่ำมากและอยู่ในระดับรั้งท้ายประเทศอาเซียน หากไม่เร่งพัฒนาอีกไม่นานมีความเป็นไปได้สูงมากที่ประเทศไทยอาจเป็นประเทศที่ประชากรมีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำที่สุดในอาเซียน ซึ่งไม่เป็นผลดีต่อการพัฒนาประเทศในทุก ๆ ด้าน

อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยมีความตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษเพื่อการทำงาน จึงมีแผนอุดมศึกษาระยะยาว 20 ปี พ.ศ. 2561-2580 (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2561) ซึ่งเป็นการวางแผนเพื่อการเปลี่ยนแปลงเป็นการจัดระบบอุดมศึกษาใหม่ คือ การปรับบทบาทภาครัฐให้เป็นผู้กำหนดนโยบายและมาตรฐานการอุดมศึกษา โดยวางแผนการเปลี่ยนแปลงด้วยการบูรณาการภารกิจของภาครัฐรวมกับการทำหน้าที่ดูแลระบบอุดมศึกษา ซึ่งมุ่งเน้นผลลัพธ์ที่สำคัญคือ สมรรถนะของบัณฑิต โดยคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้ออกประกาศเรื่อง “นโยบายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา” โดยให้สถาบันอุดมศึกษากำหนดนโยบายและเป้าหมายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา ในทุกหลักสูตรและทุกระดับการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิตนักศึกษาให้เป็น

บัณฑิตที่มีความพร้อมทั้งวิชาการ วิชาชีพ และทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในระดับที่ใช้งานได้ (Working Knowledge) และให้สถาบันอุดมศึกษาพิจารณาจัดทดสอบความรู้ภาษาอังกฤษโดยสามารถเทียบเคียงผลกับ Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) หรือมาตรฐานอื่น รวมถึงให้สถาบันอุดมศึกษาพิจารณาปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษโดยมุ่งผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายที่กำหนด (คณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2559)

จากการศึกษาพบว่ามิจงานวิจัยที่มุ่งเน้นในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านการฟัง พูด ด้านการอ่าน เขียน ด้านไวยากรณ์ ด้านคำศัพท์ ด้านการสื่อสาร เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะพิจารณาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะใด ๆ ควรมีการศึกษาในเบื้องต้นก่อนว่ามีปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อการเรียนของนักศึกษา จากการสำรวจงานวิจัยต่าง ๆ พบว่า มีหลายปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนของนักศึกษา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ปัจจัยด้านครูผู้สอน ตามบทความวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 2” ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านครูผู้สอนมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุด รองลงมาเป็นปัจจัยด้านนักเรียน ส่วนปัจจัยด้านผู้บริหารมีอิทธิพลน้อยที่สุด (ชนิดา ยอดสาลีและกาญจนา บุญส่ง, 2559)

2. ปัจจัยด้านครอบครัว จากผลการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนระดับ ปวช. และ ระดับ ปวส. ของวิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพ และบริหารธุรกิจ” พบว่า ปัจจัยด้านครอบครัว ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนมากที่สุด รองลงมาคือ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมของวิทยาลัย ถัดมาเป็นปัจจัยด้านครู และด้านผู้เรียนตามลำดับ (พัชสุดา กัลยาณวุฒิ, 2553)

3. ปัจจัยด้านผู้เรียน มิจงานวิจัย 2 งานที่มีข้อค้นพบใกล้เคียงกันคือ งานวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา” พบว่า ปัจจัยด้านความพร้อมของผู้เรียนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าปัจจัยด้านการเตรียมการเรียนการสอนของครู (รสรินทร์ ปิ่นแก้ว และภาณุวัฒน์ ศิริบุพผะ, 2560) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคปฏิบัติของนิสิตพยาบาลชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” ซึ่งพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนิสิตพยาบาลมากที่สุด คือ ปัจจัยด้านความมีวินัยในตนเอง และคุณภาพการสอนของอาจารย์นิเทศก์ (รุ่งฤดี กล้าหาญ, 2557)

4. ปัจจัยด้านห้องเรียน จากผลการศึกษา “ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีปทุม” พบว่า ปัจจัยด้านห้องเรียน มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานมากที่สุด รองลงมา คือ ปัจจัยด้านนักเรียน และปัจจัยด้านครอบครัว (ไพบุลย์ สุขวิจิตร, 2552)

จากงานวิจัยต่าง ๆ ข้างต้นจะเห็นได้ว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนนักศึกษาแต่ละระดับมีความแตกต่างกัน ปัจจัยด้านครูผู้สอนมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ของนักเรียนระดับประถมศึกษา ปัจจัยด้านครอบครัวมีอิทธิพลต่อผลการเรียนในระดับอาชีวศึกษา ปัจจัยด้านผู้เรียนมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาและระดับอุดมศึกษา ขณะที่ปัจจัยด้านห้องเรียนมีผลต่อนักศึกษาระดับอุดมศึกษา จะเห็นได้ว่าปัจจัยด้านต่าง ๆ มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันออกไปในแต่ละระดับการศึกษา

ทั้งนี้งานวิจัยทั้งหมดที่กล่าวมานั้น เป็นการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับประถมศึกษา ระดับอาชีวศึกษา และระดับอุดมศึกษา ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐ และมหาวิทยาลัยเอกชน แต่ยังไม่มีการศึกษาอิทธิพลที่มีผลต่อการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ในระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งมุ่งเน้นให้นักศึกษามีทักษะภาษาอังกฤษที่พร้อมสำหรับการทำงาน ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ในการพิจารณาปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอนตามนโยบายของคณะกรรมการการอุดมศึกษา ในอันที่จะพัฒนาทักษะความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่มีสมรรถนะภาษาอังกฤษพร้อมในระดับที่สามารถทำงานได้ ผู้วิจัยจึงมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านนักศึกษา ด้านครอบครัว ด้านผู้สอน และด้านรูปแบบการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาเพื่อพัฒนาแนวทางการจัดการเรียนการสอนวิชา ในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาที่เรียนในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ได้แก่ วิชา VLE 106 ภาษาอังกฤษในการสื่อสารทางธุรกิจเบื้องต้น และ VLE 206 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในสำนักงาน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 104 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยนี้ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เป็นนักศึกษาที่เรียนวิชาดังกล่าว จำนวน 87 คน ซึ่งเป็นจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมตามตารางของ Krejcie & Morgan (1970 อ้างถึงใน บุญชม ศรีสะอาด, 2554)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจในรูปแบบของ Google Form

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

แบบสอบถามเรื่องการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับตัวแปรต่างๆที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ได้แก่ ตัวแปรด้านผู้เรียน ตัวแปรด้านครอบครัว ตัวแปรด้านผู้สอน และตัวแปรด้านรูปแบบการเรียนการสอน ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ แบบ Likert (1967 อ้างถึงใน สุพจน์ วิชัยศรี, 2550) โดยมีเกณฑ์ให้คะแนนดังนี้

5	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
4	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
3	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
2	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
1	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

ส่วนที่ 3 เป็นข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ

แบบสอบถามได้รับการวิเคราะห์ค่า IOC (Index of Item Objective Congruence) เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน พบว่า แบบสอบถามเรื่องการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มีค่า IOC เฉลี่ย 0.86 จากนั้นนำแบบสอบถามมาแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งแบบสอบถามนั้นมีข้อผ่านเกณฑ์ 25 ข้อ ไม่ผ่านเกณฑ์ 3 ข้อ และสามารถปรับและนำมาใช้ได้ 1 ข้อ ต่อมานำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ พบว่าแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่น 0.89 ซึ่งมากกว่า 0.70 แสดงว่าแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นสูง จากนั้นจึงนำเครื่องมือที่ผ่านการหาคุณภาพแล้วไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลโดยนำลิ้งค์ของแบบสอบถามที่อยู่ในรูปของ Google Form ให้นักศึกษาได้ทำโดยส่งเป็นลิ้งค์ผ่านทางไลน์กลุ่มซึ่งผู้วิจัยใช้สื่อสารกับนักศึกษาที่เรียนในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ซึ่งมีนักศึกษาทั้งหมด 104 คน ได้รับแบบสอบถามกลับมาจำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 83.65 โดยทำการเก็บข้อมูลระหว่างวันที่ 20 กันยายน 2564 - 1 ตุลาคม 2564 และมีการติดตามทางไลน์กลุ่มให้นักศึกษาที่ยังไม่ได้ส่งแบบสอบถามให้ส่งภายในวันที่ 29 พฤศจิกายน 2564

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของแบบสอบถาม ใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. การวิเคราะห์ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ใช้สถิติพรรณนาในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) รายด้าน รวมถึงภาพรวมทั้งหมด โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายดังรายละเอียดต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50-5.00 หมายถึง เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.50-4.49 หมายถึง เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก

ค่าเฉลี่ย 2.50-3.49 หมายถึง เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อยที่สุด

3. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านนักศึกษา ด้านครอบครัว ด้านผู้สอน และด้านรูปแบบการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ วิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation) แบบเพียร์สัน

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ พบว่า ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิง 62 คน คิดเป็นร้อยละ 71.3 และเพศชาย 25 คน คิดเป็นร้อยละ 28.7 ในส่วนของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ปัจจัยด้านผู้สอนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุด ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.50) รองลงมา คือ ปัจจัยด้านผู้เรียน ($\bar{X} = 4.25$, S.D. = 0.49) ถัดมาเป็นปัจจัยด้านครอบครัว ($\bar{X} = 4.22$, S.D. = 0.85) และสุดท้าย คือ ปัจจัยด้านรูปแบบการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.05$, S.D. = 0.67) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลความหมายของตัวแปรด้านต่าง ๆ

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	การแปลความหมาย
ด้านผู้เรียน	4.25	0.49	เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในระดับมาก
ด้านครอบครัว	4.22	0.85	เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในระดับมาก
ด้านผู้สอน	4.50	0.50	เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในระดับมากที่สุด
ด้านรูปแบบ การเรียนการสอน	4.05	0.67	เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในระดับมาก

ในส่วนของตัวแปรด้านผู้เรียน ประเด็นเรื่อง “นักศึกษามีวินัยในตนเอง ไม่ขาดเรียน โดยไม่มีเหตุผล” มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.69$, S.D. = 0.67) ตัวแปรด้านครอบครัว “พ่อแม่หรือผู้ปกครองให้ความสนับสนุนด้านการเงิน” มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.37$, S.D. = 0.90) ส่วนตัวแปร

ด้านผู้สอน ข้อคำถามเรื่อง “อาจารย์เปิดโอกาสให้ซักถาม” มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.70$, S.D. = 0.48) และตัวแปรด้านรูปแบบการเรียนการสอน เรื่อง “การได้เรียนร่วมกับเพื่อนในห้องเรียนทำให้นักศึกษาเรียนรู้ได้ดีกว่าการเรียนออนไลน์” มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.24$, S.D. = 0.87)

2. ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรด้านนักศึกษา ด้านครอบครัว ด้านผู้สอน และด้านรูปแบบการเรียนการสอน พบว่า ตัวแปรทุกตัวแปรมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่า ตัวแปรด้านครอบครัวมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับตัวแปรด้านผู้สอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนตัวแปรด้านอื่นๆไม่มีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 2

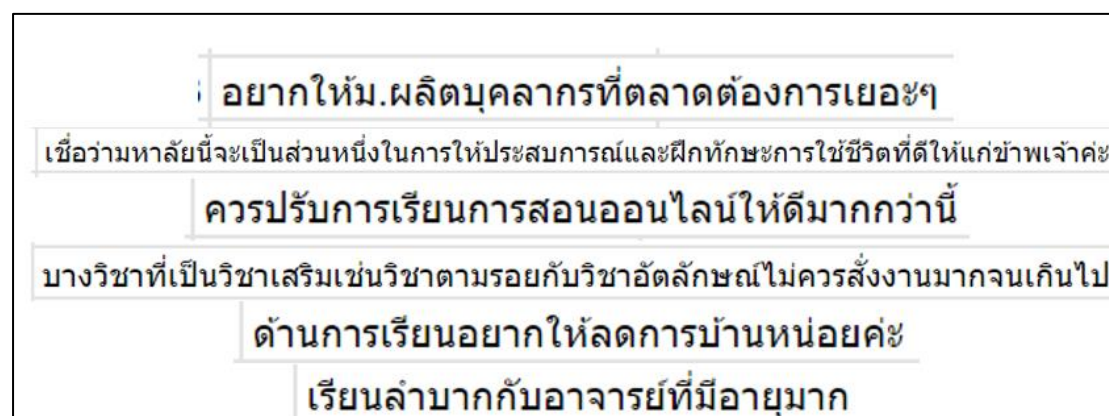
ตารางที่ 2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านต่าง ๆ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษเชิงธุรกิจ

ตัวแปรด้านต่าง ๆ	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	Y
ด้านผู้เรียน (X ₁)	1	.353**	.382**	.367**	.071
ด้านครอบครัว (X ₂)		1	.247	.350**	.021
ด้านผู้สอน (X ₃)			1	.361**	.038
ด้านรูปแบบการเรียนการสอน (X ₄)				1	.105
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Y)					1

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาเพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนสอนวิชาในกลุ่มภาษาอังกฤษธุรกิจพบความคิดเห็นที่หลากหลาย ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 ตัวอย่างความคิดเห็นที่นักศึกษามีต่อการพัฒนาการเรียนการสอน

จากภาพที่ 1 จะเห็นว่ามีประเด็นที่นักศึกษาเสนอความคิดเห็นโดยสรุป ดังนี้

3.1 นักศึกษาต้องการให้ทางมหาวิทยาลัยผลิตบัณฑิตที่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงานจึงควรมีการฝึกทักษะต่าง ๆ ที่สามารถนำไปใช้งานได้ในชีวิตจริง

3.2 ในส่วนของการเรียนออนไลน์ นักศึกษามีความเห็นว่าการมอบหมายงานให้ทำมากเกินไป

3.3 อาจารย์ที่มีอาวุโสมากไม่ค่อยถนัดการใช้เทคโนโลยีในการสอนออนไลน์

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ พบว่า ปัจจัยด้านผู้สอนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุด ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.50) แสดงให้เห็นว่า คุณภาพการสอนของครูส่งผลต่อผลการเรียนของผู้เรียนโดยตรง ครูที่มีประสบการณ์ด้านการสอนมากย่อมมีความเชี่ยวชาญ รู้แนวทางการสอนรวมถึงการแก้ปัญหาในชั้นเรียนเป็นอย่างดี การมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอนเป็นเรื่องสำคัญมากเช่นกัน ครูที่ดีจะมีความสามารถในการนำเสนอถ่ายทอดบทเรียนให้ผู้เรียนเข้าใจ เกิดการเรียนรู้ และจัดให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสม มีการเตรียมการสอนที่ดี มีการจัดเตรียมสื่อการสอนที่ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน มีการยกตัวอย่างประกอบการอธิบายและแนะนำแหล่งค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจมากยิ่งขึ้น (รสรินทร์ ปิ่นแก้ว และภาณุวัฒน์ ศิริบุพงค์, 2560) และสอดคล้องกับ ทิศนา ขัมมณี (2551) ที่กล่าวว่า “ผู้สอนที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการสอนยิ่งมากเท่าไรก็จะยิ่งช่วยให้มีทางเลือกมากขึ้นเท่านั้น หากผู้สอนมีทางเลือกและใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย นอกจากจะช่วยให้การสอนบรรลุผลได้มากขึ้นแล้วยังช่วยให้ผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนรู้ที่จำเจด้วยวิธีการที่จำกัด” จากข้อความดังกล่าวแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าผู้สอนมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยตรงและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชนิตา ยอดสาลี และกาญจนา บุญส่ง (2559) เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ประจวบคีรีขันธ์ เขต 2” ซึ่งพบว่า ปัจจัยด้านครูผู้สอนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามากที่สุด

ปัจจัยด้านผู้เรียน ในประเด็นเรื่อง “นักศึกษามีวินัยในตนเอง ไม่ขาดเรียนโดยไม่มีเหตุผล” มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.69$, S.D. = 0.67) เนื่องจากพฤติกรรมในการเรียน การมีวินัยในตนเองเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญที่ส่งผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประเด็นนี้สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา” ที่พบว่า ปัจจัยด้านความพร้อมของผู้เรียนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าปัจจัยด้านการเตรียมการเรียนการสอนของครู (รสรินทร์ ปิ่นแก้ว และภาณุวัฒน์ ศิริบุพงค์, 2560) และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคปฏิบัติของนิสิตพยาบาลชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” ซึ่งพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนิสิตพยาบาลมากที่สุด คือ ปัจจัยด้านความมีวินัยในตนเอง และคุณภาพการสอนของอาจารย์นิเทศก์ (รุ่งฤดี กล้าหาญ, 2557)

ปัจจัยด้านครอบครัว “พ่อแม่หรือผู้ปกครองให้ความสนับสนุนด้านการเงิน” มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.37$, S.D. = 0.90) การที่ครอบครัวดูแลเอาใจใส่ สนใจสอบถามเรื่อง การเรียนจะเป็นกำลังใจที่ดีสำหรับผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีกำลังใจและตั้งใจเรียนซึ่งส่งผลให้ผู้เรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับ งานวิจัยของ พัทธสุตา กัลยาณวุฒิ (2553) ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับ ปวช. และระดับ ปวส. ของวิทยาลัยเทคโนโลยีพาชีพ และบริหารธุรกิจ” พบว่า ปัจจัยด้านครอบครัว ส่งผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษามากที่สุด ทั้งนี้เป็นเพราะการที่ครอบครัวให้การสนับสนุน ด้านการเงินสำหรับการเรียนส่งผลต่อจิตใจของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีขวัญและกำลังใจในการตั้งใจ เรียนให้ดียิ่งขึ้นซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ บทความเรื่อง “อิทธิพลของพ่อแม่มีผลต่อการศึกษาของลูกเพียงใด” ซึ่งในบทความได้กล่าวถึงงานวิจัย ของของมหาวิทยาลัยแห่งรัฐนอร์ทแคโรไลนา ประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า ปัจจัยที่สำคัญที่สุด ที่ทำให้ เด็กประสบความสำเร็จในการเรียนนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับคุณภาพของโรงเรียน แต่กลับเป็นความเอาใจใส่ ดูแลของพ่อแม่ผู้ปกครองมากกว่า (บุญยง เชียดแก้ว, 25 เมษายน 2565)

ส่วนปัจจัยด้านผู้สอน ข้อคำถามเรื่อง “อาจารย์เปิดโอกาสให้ซักถาม” มีค่าเฉลี่ย มากที่สุด ($\bar{X} = 4.70$, S.D. = 0.48) เป็นประเด็นที่น่าสังเกตเป็นอย่างยิ่ง จากประสบการณ์การสอน ผู้วิจัยสังเกตว่า นักศึกษาที่อยู่ในรุ่น Generation X และ Y จะไม่ค่อยมีการซักถามข้อสงสัยในบทเรียน แต่ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็น Generation Z ซึ่งมีพฤติกรรมแตกต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษา Generation Z มีความกล้าแสดงออก (กรุงศรี กูรู, 2565) และกล้าซักถามในประเด็นต่าง ๆ ของ บทเรียนอยู่เสมอ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนควรที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามหรือเสนอ ความคิดเห็นได้โดยอิสระ

ปัจจัยด้านรูปแบบการเรียนการสอน เรื่อง “การได้เรียนร่วมกับเพื่อนในห้องเรียนทำให้ นักศึกษาเรียนรู้ได้ดีกว่าการเรียนออนไลน์” มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.24$, S.D. = 0.87) เนื่องจาก นักเรียนนักศึกษาที่เป็นวัยรุ่นมักมีพฤติกรรมชอบอยู่กับกลุ่มเพื่อน และในเพื่อนกลุ่มเดียวกันมักจะมี พฤติกรรมแบบเดียวกัน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ กุสุมา เลาะเด (2561) เรื่อง “รูปแบบ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี” พบว่า นักศึกษาชอบใช้รูปแบบการเรียนรู้เป็นกลุ่มมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาระดับปริญญาตรีอยู่ในช่วงวัยรุ่น เมื่ออยู่ในกลุ่มเดียวกันนักศึกษาจะมีความมั่นใจ ในการแสดงออก เช่น การพูด นักศึกษาจะสามารถพูดสื่อสารตามความคิดของตนเอง เมื่ออาจารย์ ได้ยินว่านักศึกษาพูดผิด เช่น “I don't sure” อาจารย์จะแทรกตัวเข้าไปในกลุ่มและอธิบายว่า ควรแก้ไขเป็น “I'm not sure.” เมื่อเป็นเช่นนั้นนักศึกษาที่พูดผิดจะเกิดการเรียนรู้ และเพื่อนนักศึกษา ในกลุ่มเดียวกันก็จะเกิดการเรียนรู้เช่นเดียวกัน

2. ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรด้านนักศึกษา ด้านครอบครัว ด้านผู้สอน และด้านรูปแบบการเรียนการสอน พบว่า ตัวแปรทุกตัวแปรมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ

พบว่า ตัวแปรด้านครอบครัวมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับตัวแปรด้านผู้สอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนตัวแปรด้านอื่นๆ ไม่มีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.1 ตัวแปรด้านผู้เรียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนจำเป็นต้องมีวินัยในตนเองเป็นพื้นฐานเบื้องต้นก่อน ควรมีการเตรียมตัวสำหรับการเรียน อาจมีการทบทวนเนื้อหาเดิมก่อนเรียนเนื้อหาในส่วนต่อไป หรือมีการอ่านหนังสือล่วงหน้าเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับเรียนเรียนรู้บทเรียนต่อไปซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เข้าใจบทเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี ประเด็นนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Duckworth & Seligman (2005) ซึ่งพบว่าการมีวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเพราะความมีวินัยในตนเองเป็นพื้นฐานที่สำคัญของบุคคลอันจะส่งผลต่อความสามารถด้านสติปัญญา และสอดคล้องกับทฤษฎีของ Cronbach ที่ว่า ความพร้อมของผู้เรียนเป็นองค์ประกอบของการเรียนรู้ที่สำคัญ หากผู้เรียนได้เตรียมพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจก่อนการเรียนจะช่วยให้การเรียนรู้ดำเนินไปได้ด้วยดีและจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนที่ดีด้วย (Cronbach, 1954 อ้างใน มาลี จุฑา, 2542)

2.2 ตัวแปรด้านครอบครัวมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แสดงให้เห็นว่า การที่พ่อแม่มีเวลา เอาใจใส่ พุดคุยเรื่องการเรียนกับลูกอย่างสม่ำเสมอเป็นการสื่อสารสัญญาณให้ลูกรับรู้ว่าการศึกษาคือสิ่งสำคัญสำหรับพวกเขา ดังที่บทความเรื่อง “อิทธิพลของพ่อแม่มีผลต่อการศึกษาของลูกมากน้อยเพียงใด” ค้นพบว่า เด็กนักเรียนวัย 18 ปี ที่เรียนอยู่ในโรงเรียนธรรมดา แต่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่ให้ความเอาใจใส่ดูแลในด้านการเรียนของลูกจะทำคะแนนสอบได้ดีกว่าเด็กนักเรียนที่เรียนโรงเรียนดี สภาพแวดล้อมดี แต่พ่อแม่ไม่ได้ใส่ใจในด้านการเรียนของลูก (บุญยงชูเชียดแก้ว, 25 เมษายน 2565)

2.3 ตัวแปรด้านผู้สอนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากครอบครัวที่ดีแล้ว ครูที่ดียังมีอิทธิพลต่อนักเรียนด้วย คุณภาพการสอนของครูผู้สอน พฤติกรรมและประสิทธิภาพการสอนของครู การเตรียมการสอนที่ดี ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่สอน และความเข้าใจในตัวผู้เรียน ล้วนส่งผลต่อผู้เรียนทั้งสิ้น ตามบทความเรื่อง “บทบาทของครูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน” ได้กล่าวโดยสรุปว่า นักเรียนจะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการเรียน ครูมีส่วนสำคัญอย่างมาก ครูไม่ใช่เพียงผู้สอนที่ถ่ายทอดความรู้ทางด้านวิชาการเท่านั้น แต่ครูยังต้องสร้างให้นักเรียนมีความเข้มแข็งในด้านจิตใจ มีความภาคภูมิใจและมองเห็นคุณค่าในตัวเอง (รัชนิ สุวรรณเกษร, 26 เมษายน 2565)

2.4 ตัวแปรด้านรูปแบบการเรียนการสอนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผล เนื่องจากการระบาดของโรค COVID-19 ทำให้จำเป็นต้องมีการปรับรูปแบบการเรียนการสอน จากการเรียนในห้องเรียนปกติกลายเป็นการเรียนออนไลน์ จากผลการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษา มีทั้งความเห็นเชิงบวกและเชิงลบต่อการเรียนที่ต้องปรับเปลี่ยนไป การเรียนรู้แบบไฮบริดจึงเป็นรูปแบบการเรียนการสอนอีกรูปแบบหนึ่งที่ถูกนำมาใช้ในยุคแห่งสังคมสารสนเทศ ซึ่งเป็นลักษณะการผสมผสานรูปแบบการเรียนรู้ทั้งแบบออนไลน์และออฟไลน์ ซึ่งปัจจุบันมีหลายมหาวิทยาลัยเริ่มใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบไฮบริดเพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนา

ความรู้และทักษะที่จำเป็นอย่างเต็มศักยภาพเหมาะสมต่อการพัฒนาคุณภาพของการศึกษาไทยในศตวรรษที่ 21 (ศิวาพัชญ์ บำรุงเศรษฐพงษ์ และคณะ, 2563)

2.5 ตัวแปรด้านครอบครัวมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับตัวแปรด้านผู้สอน การที่ครอบครัวกับผู้สอนหรือโรงเรียนร่วมมือกันมีอิทธิพลต่อนักเรียนเป็นอย่างมาก ตามที่บทความเรื่อง “ไฉ่เตียสร้างความเข้าใจระหว่างครูและผู้ปกครอง” ได้กล่าวไว้โดยสรุปดังนี้ ครอบครัว โรงเรียน ครูต้องมีการปรับความเข้าใจและร่วมมือกันทำกิจกรรมต่างๆโดยมีการตั้งเป้าหมายว่าจะพัฒนาผู้เรียนไปในทิศทางใดอย่างมีคุณภาพ เพื่อให้เกิดผลดีกับทุกฝ่าย (อิติมา ชินพันธ์, 16 มีนาคม 2564) แสดงว่า

ส่วนตัวแปรอื่น ๆ ที่ไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกัน เช่น ผู้เรียนกับครอบครัว อาจจะเป็นเพราะงานวิจัยนี้มีประชากรเป็นนักศึกษาระดับอุดมศึกษา จึงอาจจะไม่ได้มีความใกล้ชิดกับครอบครัวมากนักจึงสะท้อนในผลการวิจัยว่าตัวแปรด้านผู้เรียนไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรด้านครอบครัว ซึ่งยังสะท้อนต่อไปให้เห็นว่าตัวแปรด้านครอบครัวกับรูปแบบการเรียนการสอนไม่มีความสัมพันธ์เช่นเดียวกัน

3. ผลการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาเพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนสอนวิชาในกลุ่มภาษาอังกฤษธุรกิจ พบว่า

3.1 นักศึกษาต้องการให้ทางมหาวิทยาลัยผลิตบัณฑิตที่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงานจึงควรมีการฝึกทักษะต่าง ๆ ที่สามารถนำไปใช้งานได้ในชีวิตจริง

ในการนี้ ทางมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ได้ผลักดันให้มีการพัฒนาหลักสูตรที่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน โดยมี MOU ร่วมกับองค์กรเอกชนต่าง ๆ ในส่วนของศูนย์ภาษาได้สนองนโยบายของมหาวิทยาลัยโดยการปรับปรุงรายวิชาภาษาอังกฤษต่าง ๆ ให้เป็นแบบ Productive Learning เพื่อให้ นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะอย่างเหมาะสมเพื่อผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพพร้อมสำหรับการทำงาน (มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2560)

3.2 นักศึกษามีความเห็นว่าการเรียนออนไลน์มีการมอบหมายงานให้ทำมากเกินไปควรให้นักศึกษาได้เรียนรู้เนื้อหาให้เข้าใจอย่างเพียงพอก่อนที่จะมอบหมายการบ้านหรือกิจกรรมต่าง ๆ

3.3 อาจารย์ที่มีอาวุโสมากไม่ค่อยถนัดการใช้เทคโนโลยีในการสอนออนไลน์

ทั้งนี้ ทางมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้มีการจัดตั้งศูนย์พัฒนาอาจารย์และบุคลากรและมีอาชีพขึ้นเพื่อส่งเสริมพัฒนาศักยภาพของอาจารย์และบุคลากรให้มีคุณภาพเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเรียนการสอนในยุคดิจิทัล (ศศิธร จันทมฤก และคณะ, 2561)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผู้เรียน ผู้สอน และผู้บริหารหลักสูตรต่าง ๆ ควรร่วมมือกันออกแบบและปรับปรุงหลักสูตรที่มีการฝึกทักษะที่ตอบโจทย์ตลาดแรงงานมากขึ้น

2. ทางมหาวิทยาลัยควรจะมีการทำ MOU ร่วมกับองค์กรต่าง ๆ ที่ต้องการแรงงานเฉพาะด้านให้มากขึ้นกว่าเดิมซึ่งยังมีจำนวนไม่มากนัก

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเชิงคุณภาพเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา เพื่อผู้สอนจะได้เข้าใจปัญหาและสามารถแก้ไขปัญหานั้นสำหรับผู้เรียนได้
2. ควรมีการศึกษาเชิงทดลองเพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาในกลุ่มภาษาอังกฤษธุรกิจ เพื่อค้นหารูปแบบการเรียนการสอนแบบใดที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด

เอกสารอ้างอิง

- กรุงศรี กูรู. (26 เมษายน 2565). **6 สิ่งต้องรู้เมื่อบุกตลาด Gen Z**. [ออนไลน์], เข้าถึงได้จาก <https://www.krungsri.com/th/plearn-plearn/6-techniques-to-approach-gen-z>. (2565, 26 เมษายน)
- กุสุมา เลาะเด. (2561). รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์จังหวัดปทุมธานี. **วไลยอลงกรณ์ปริทัศน์**. 8(3): 158-170.
- คณะกรรมการการอุดมศึกษา. (12 เมษายน 2559). **ประกาศคณะกรรมการการอุดมศึกษา เรื่อง นโยบายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา**. [ออนไลน์], เข้าถึงได้จาก <http://academic.swu.ac.th/Portals/43/35.pdf>. (2559, 12 เมษายน).
- ชนิดา ยอดสาลี และ กาญจนา บุญส่ง. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 2. **วารสารวิชาการ Veridian E-Journal สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ**. 9(1): 1208-1223.
- ทิตนา แหมมณี. (2551). **14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ**. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธิติมา ชินพันธ์. (2564). **ไอเดีย สร้างความเข้าใจระหว่างครูและผู้ปกครอง**. [ออนไลน์], เข้าถึงได้จาก <https://insku.com/idea/-MVsnCQRHoCZWZsu6u6>. (2565, 16 มีนาคม).
- บุญชม ศรีสะอาด. (2554). **การวิจัยเบื้องต้น**. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญยณัฐ เขียดแก้ว. (25 เมษายน 2565). **อิทธิพลของพ่อแม่มีผลต่อการเรียนของลูกมากน้อยเพียงใด**. [ออนไลน์], เข้าถึงได้จาก <https://sites.google.com/a/srp.ac.th/srp30749/xiththipl-khxng-phx-mae-mi-phl-tx-kar-suksa-khxng-luk-mak-nxy-pheiyng-di>. (2565, 25 เมษายน)
- พัชสุดา กัลยาณวุฒิ. (2553). **รายงานการวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับ ปวช. และ ระดับปวส. ของวิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ”**. เชียงใหม่: วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ.

- ไพบูลย์ สุขวิจิตร. (2552). **ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีปทุม**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์. (2560). **แผนปฏิบัติการ ศูนย์ภาษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ พ.ศ. 2561**. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- มาลี จุฬา. (2542). **จิตวิทยาการเรียนการสอน**. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ทิพย์วิสุทธิ.
- สรินทร์ ปิ่นแก้ว และภานุวัฒน์ ศิริพงษ์. (2560). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**. 18(1): 83-93.
- รัชนี้ สุวรรณเกษร. (2565). **บทบาทของครูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน**. [ออนไลน์], เข้าถึงได้จาก <https://www.gotoknow.org/posts/195456>. (2565, 26 เมษายน)
- รุ่งฤดี กล้าหาญ. (2557). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคปฏิบัติของนิสิตพยาบาลชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วารสารพยาบาลทหารบก**. 15(3): 412-420.
- ศศิธร จันทมฤก และคณะ. (2561). **รูปแบบการจัดการศึกษาของวไลยอลงกรณ์สำหรับการศึกษายุค 4.0: การเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์และผลิตภาพ. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์**. 12(2): 257-269.
- ศิวาพัชญ์ บำรุงเศรษฐพงษ์ และคณะ. (2563). **การเรียนการสอนแบบไฮบริด (Hybrid Learning) กับการพัฒนาคุณภาพการศึกษาไทยในศตวรรษที่ 21. วารสารนาคบุตรปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช**. 12(3): 213-224.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2561). **แผนอุดมศึกษาระยะยาว 20 ปี พ.ศ. 2561-2580**. กรุงเทพฯ: พรักหวานกราฟฟิค.
- สุพจน์ วิชัยศรี. (2550). **ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการบริหารกับมาตรฐานการบริหารและการจัดการศึกษาของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรีเขต 1. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร**.
- Association of Southeast Asian Nations. (2008). **The ASEAN Charter**. Jakarta: Indonesia.
- Duckworth, A. L. & Seligman, A. P. (2005). **Self-Discipline Outdoes IQ in Predicting Academic Performance of Adolescents. American Psychological Society**. 16: 939-944.
- Education First. (2020). **The world's largest ranking of countries and regions by English skills**. [Online], Available: <https://www.ef.co.th/epi/>. (2020, 16 September).